

der egentlig ønsker at leve sammen uden at være gift – og jeg vil tilføje: måske også uden at være omfattet af de almindelige arveretlige regler – vil blive tvunget til aktivt at lave et testamente for at fravige hovedreglen. Det kunne nok gå hen og give knas i nogle forhold, hvis man havde regnet med, at nu kørte man det papirløst som to mennesker, der ønsker at leve sammen, men som ikke vil giftes og ikke vil være omfattet af de almindelige arveregler. Men nu bliver man altså med fru Lissa Mathiasens og udvalgets forslag tvunget til at lave et testamente. Hvis der er noget, der kan give knas i et parforhold, tror jeg, at det må være det, at man går ned og testamenterer sig væk fra hinanden.

(Kort bemærkning).

Lissa Mathiasen (S):

Nu er jeg jo heldigvis ikke ene om at mene det. Jeg kan se, at hele det samlede udvalg er totalt enige om at sige, at i det øjeblik, hvor man vælger at bo sammen, at være et par, men af andre årsager har valgt ikke at gifte sig – og det kan typisk være den der med ikke at ville skifte med børnene – så er det vel rimeligt, at det er det, der er udgangspunktet. Hvis vi så til gengæld siger, at man har et helt andet praktisk samliv, hvor man ikke ønsker at sikre hinanden, så må man gå ind og foretage sig noget aktivt, for at det ikke sker.

Men der er jo ikke parallelitet, som hr. Tom Behnke siger, for man kan godt oprette det udvidede samlivtestamente den dag, man flytter sammen, men det træder først i kraft efter 2 år. Og så er der jo kun at sige, at så må man håbe for de mennesker, at den ene i et sådant parforhold ikke falder bort inden for de 2 år, for i den periode er man ikke sikret – det er måske næsten det værst tænkelige, at man tror, at man har sikret hinanden, men at der skal gå 2 år, før det træder i kraft. Det er næsten sådan en musefælde at lave, synes jeg, eller måske det, der er værre.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (KF):

Nu er der jo forskel på at være gift og at være samlevende, sådan er det, og det har nogle konsekvenser. På det her område har det også nogle konsekvenser. Der kan også være konsekvenser på andre områder.

Vi synes, at det er et godt forslag, som ministeren fremsætter her, også med en 2-års-klausul lagt ind og det, at man har, har haft eller venter

fælles barn – den er jo også med, skal man huske.

Hvad angår selve 2-års-reglen, skal man jo huske på, at det første, der sker, er, at man laver en bodeling, så det er jo ikke helt skidt. Men hvad angår arvedeling, må der også, synes jeg, hvis man ikke ønsker og vælger at blive gift, tages hensyn til, om man nu også er i et egentligt parforhold; altså, hvis man mødes om mandagen og om tirsdagen vælger at flytte sammen i en fælles bolig, så er der næppe tale om det. Derfor skal vi jo et eller andet sted have en eller anden grænse for det her, også af hensyn til de øvrige arvinger, dem synes jeg ikke man skal glemme i den her sammenhæng.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen):

Tak til ordføreren. Vi går videre i ordførerrækken. Fru Elisabeth Arnold.

Elisabeth Arnold (RV):

Forslaget til ny arvelov er en gennemgribende modernisering af den gamle arvelov eller den gældende arvelov, der stammer fra 1963. De eksisterende regler er således mere end 40 år gamle, men alderen på arvereglerne ville ikke spille nogen rolle, hvis det ikke var, fordi de rammer, det danske familiemønster har udspillet sig i over de mere end 40 år, er ændret væsentligt.

På den ene side er antallet af brudte forhold, skilsmisser, delebørn, papirløse forhold med og uden børn og registrerede parforhold vokset, og der er ikke i tilstrækkelig grad taget højde for denne udvikling i den eksisterende lovgivning. På den anden side er det stadig væk helt fundamentale relationer, der binder en familie sammen, og det er dem, der er baggrunden for al arvelovgivning.

En ægtefælle eller en partner eller en samlever skal kunne arve, og det samme skal børn og børnebørn kunne, og endelig skal der også være rum for selvstændige testamentariske beslutninger fra arveladers side. Måske skulle man også lige her minde om, at det stadig væk er tilladt for arvelader at formøble hele formuen i levende live; det bestemmer arveladeren selv, og det er altså ikke noget, som arvelovgivningen kan lægge bånd på. Derfor vil jeg blot sige, at i al iveren efter at fordele arven så retfærdigt som muligt mellem alle de arvinger, der måtte være, er det altså stadig væk en selv, der har ganske stor indflydelse på, hvad der bliver at slås om efter dødsdagen.